

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

на съдиите Борис Велчев, Цанка Цанкова, Гроздан Илиев и Таня Райковска

по конституционно дело № 4 от 2018 г.

Подписахме с особено мнение решението по следните съображения:

Решението на мнозинството е подкрепено с неубедителни мотиви и е неправилно по същество.

Въпросът за публичноправния мандат на заместник-председателите на Народното събрание (НС) има еднозначен отговор в практиката на Конституционния съд (КС) и той е решен на конституционно ниво (виж Решение № 16/1992 г. по к. д. № 25/1992 г., Решение № 11/2000 г. по к. д. № 13/2000 г.). Мандатното правоотношение се поражда с факта на избора на народния представител от парламента (чл. 76, ал. 3 от Конституцията). Липсва изрична уредба, която да установява, че органът не е създаден на мандатен принцип. При положение, че категорията мандат се основава на основните начала, върху които е изградена Конституцията, и мандатността се явява механизъм на правовата държава за организиране на държавния живот, неприемливо е изразеното в решението разбиране, според което обхватът на Тълкувателно решение (ТР) № 13/2010 г. по к. д. № 12/2010 г. е ограничен само до мандата на държавните органи в изпълнителната власт. Принципните разрешения, които са дадени с тълкувателното решение относно възникването на мандатното правоотношение, по избор или назначение и неговото прекратяване, са в съгласие с предхождащата го практика на Конституционния съд. По настоящото дело изискването за спазване на принципа на правовата държава при предсрочно освобождаване на заместник-председателя на НС е задължително. Наличието или отсъствието на мандатно правоотношение не определя неговата задължителност, защото и мандатният

механизъм е подчинен на изискванията за сигурност и предвидимост като елементи от принципа на правовата държава. Във връзка с това са следващите съображения, които не са съобразени при постановяване на решението.

Заместник-председателите са конституционно установени органи, които се избират от Народното събрание за срок, еднакъв с този на мандата на самото Народно събрание (виж Решение № 16/1992 г. по к. д. № 25/1992 г. и чл. 76, ал. 3 от Конституцията). Характерът на правомощията, които упражняват, определя заместник-председателите като вътрешни органи на НС, чрез които то се самоуправлява.

Конституцията не урежда изрично предсрочното прекратяване на мандата на председателя и заместник-председателите на Народното събрание. С разпоредбата на чл. 73 от Конституцията е предвидено, че организацията и дейността на НС се осъществяват въз основа на Конституцията и на правилник, приет от него. В тази част Правилникът за организацията и дейността на Народното събрание (ПОДНС) следва и конкретизира конституционните разпоредби, като посочва основанията и реда за освобождаването на заместник-председателите на НС, които то е избрало.

Конституционният съд е имал възможност да изрази разбирането си, че ПОДНС е акт, който съгласно конституционната разпоредба на чл. 73 се основава непосредствено на Конституцията и има нормативно действие. По силата на Конституцията той стои паралелно със закона в йерархията на нормативните актове и има задължителна сила за всички, включително и за Народното събрание (чл. 86, ал. 2). Изискването за конституционносъобразност на ПОДНС обхваща не само упражняването на контрол от страна на Конституционния съд за съответствие на разпоредбите на правилника с изрични конституционни норми и конституционни принципи, но и на решенията, които приема НС въз основа на него. В този смисъл е и Тълкувателно решение (ТР) № 7/2010 г. по к. д. № 5/2010 г.

Решението за освобождаване на народния представител Валери Жаблянов от

заемания пост като заместник-председател на Народното събрание е индивидуален публичноправен акт, който съгласно чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията подлежи на контрол за конституционносъобразност.

Възприетият на конституционно ниво модел на уредба на мандата предполага лицата, избрани по този начин, да осъществяват своята дейност в рамките на пълен мандат, т.е. за срока, предвиден в Конституцията или в закона (в родовия смисъл на това понятие, каквато е употребата му и в следващата част на изложението). Това е така, защото мандатът е установен в обществен (публичен) интерес и доброто функциониране на държавата, респ. осъществяването на властите, вкл. законодателната власт изисква запазване на правомощията на органа за целия предварително определен период от време, стига в дейността си да спазва закона. Изключение от това общо положение, каквото е предсрочното прекратяване на мандата, изисква изчерпателна уредба на условията и реда за предсрочното му прекратяване. С други думи, прекратяване на пълномощията преди изтичане на срока може да стане само на конкретно посочено от Конституцията или от закона основание от изрично определен държавен орган и с точно определен акт.

С ПОДНС е възприет правен механизъм с изчерпателно уредени основания и ред за освобождаването на председателя и заместник-председателите на НС, който изключва възможността само с политически средства да се решават въпросите, свързани с промените в ръководството на Народното събрание, т.е. НС да действа в хипотезата на политическа целесъобразност, в която възможността за конституционен контрол поначало е силно ограничена или изключена.

Според Тълкувателно решение № 7/2010 г. по к. д. № 5/2010 г. ПОДНС има силата на закон, поради което извън основанията, уредени в правилника, които са гаранция за независимостта на органа, членовете на ръководството на НС не могат произволно да бъдат предсрочно освобождавани и отстранявани под никаква форма и никакъв предлог. Това изисква принципът на правовата държава, който в еднаква степен обвързва всички правни субекти, включително Народното събрание, при

осъществяване на публичната власт. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 13/2010 г. по к. д. № 12/2010 г.; Решение № 22/1996 г. по к. д. № 24/1996 г.; Решение № 17/1997 г. по к. д. № 10/1997 г.; Решение № 17/1999 г. по к. д. № 14/1999 г.; Решение № 1/2014 г. по к. д. № 22/2013 г.; Решение № 5/2007 г. по к. д. № 11/2006 г.; Решение № 9/2016 г. по к. д. № 8/2016 г. и др. Този принцип и чл. 86, ал. 2 от Конституцията изключват предсрочното прекратяване на мандата да се извършва по целесъобразност. Щом като е приет правен механизъм за предсрочно освобождаване на заместник-председателите на НС, то е длъжно да го спазва. Докато не промени правилата на този механизъм, е длъжно да ги прилага. Само по този начин ще бъдат съобразени изискванията за правна сигурност, правна стабилност и предвидимост като неразделна част от принципа на правовата държава, разглеждан като основа на конституционния ред и законност.

За да настъпи предсрочно прекратяване на индивидуалния (персонален) мандат, наред с изричната уредба на правните основания, трябва да са налице и определени обстоятелства, настъпили след неговото възникване, които да са посочени от Конституцията или от закона като юридически факт за прекратяването му.

С разпоредбата на чл. 5 ПОДНС са уредени изчерпателно основанията за предсрочно освобождаване на председателя и заместник-председателите на Народното събрание, както и процедурата, която се следва.

Законът за Конституционен съд и ПОДНС не съдържат процесуална уредба относно правомощия, които биха позволили на Конституционния съд да събира и проверява доказателства, за да извърши проверка на правилността на приетите от НС фактически положения. Затова съдът проверява само наличието на доказателствата по делото, които е съобщило НС, за да приеме за установени фактическите положения, на които то се е позовало в оспореното решение. На следващо място съдът проверява дали приетите при дебатите в пленарна зала фактически положения съдържат признаците на правната квалификация на основанието, посочено в решението за предсрочно прекратяване на мандата. Следователно в пределите на

предоставените му от Конституцията правомощия КС трябва да извърши проверката само с оглед на твърдяното наличие на такива по тежест нарушения на ПОДНС, които обосновават нарушение на принципа на правовата държава, закрепен с чл. 4 от Конституцията. Такива ще бъдат случаите на приети за установени фактически положения, които са неотносими към посоченото в решението на НС правно основание за предсрочно прекратяване на мандата.

С решението от 21.02.2018 г. заместник-председателят на НС е предсрочно освободен поради системно превишаване на правата – санкционно основание, предвидено в чл. 5, ал. 1, т. 2, предл. 2 ПОДНС, което може да породи правните последици на прекратяването само при наличие на факти за извършени нарушения, свързани с упражняване от заместник-председателя на възложени му правомощия от посочените в чл. 77, ал. 1 от Конституцията, респ. чл. 8, ал. 1 от ПОДНС.

Конституцията не урежда самостоятелни правомощия на заместник-председателя, произтичащи от заемания пост в ръководството на Народното събрание. С разпоредбата на чл. 77, ал. 1 са посочени единствено правомощията на председателя на НС. Съгласно конституционната разпоредба на чл. 77, ал. 2 заместник-председателите подпомагат председателя на Народното събрание и осъществяват възложените им от него дейности. ПОДНС също не съдържа самостоятелна уредба на правата и правомощията на заместник-председателите. В тази част чл. 8, ал. 2 ПОДНС възпроизвежда конституционната разпоредба на чл. 77, ал. 2 от Конституцията. Следователно заместник-председателят на НС може да осъществява само онези от правомощията по чл. 77, ал. 1 от Конституцията, за които е овластен от председателя на парламента. Народното събрание също може да възлага на заместник-председателя за изпълнение дейности, които са в компетентност на председателя (чл. 77, ал. 1 от Конституцията, респ. чл. 8, ал. 1 ПОДНС), включително да натовари заместник-председателя да изпълнява функциите на председател на НС (в този смисъл е ТР № 19/1992 г. по к. д. № 28/1992 г.).

Санкционното основание по чл. 5, ал. 1, т. 2, предл. 2 ПОДНС, изразяващо се в

„системно превишаване на права“, на което се позовава оспореното решение, предпоставя наличие на повече от един фактически случай за извършени от заместник-председателя действия, които са в нарушение на възложени му по надлежния ред правомощия по чл. 77, ал. 1 от Конституцията. Такива биха били случаите, ако в качеството си на заместник-председател на НС Валери Жаблянов извърши действия, включени в правомощията на председателя на НС, без това да му е възложено, или еднолично вземе решение, което трябва да се вземе от колективен орган, или представлява парламента, без да е оправомощен за това.

Разпоредбата на чл. 84 от ПОДНС не съдържа изискване решенията на НС да се мотивират, поради което и решението за предсрочно прекратяване на мандата на заместник-председателя на Народното събрание не съдържа мотиви по юридическите факти, а само правната квалификация на санкционното основание за прекратяване на мандата – това по чл. 5, ал. 1, т. 2, предл. 2 ПОДНС. Фактите, които според вносителите на проекта за решение обосновават правното основание за предсрочно освобождаване от поста, са изложени в мотивите към него и са поддържани в пленарно заседание на НС. По време на обсъждането им в пленарна зала са подкрепени от народните представители от парламентарното мнозинство, които са гласували предложения проект за предсрочно прекратяване на мандата на Валери Жаблянов като заместник-председател на НС, без да внасят промени в него.

Фактическите положения, на които се основава оспореното решение, са обособени, както следва:

На 18 януари 2018 г. в парламента с декларация, която Валери Жаблянов направил в лично качество срещу Договора за добросъседство с Република Македония, накърнил интересите на страната, понеже квалифицирал сключения договор като „търгашество, от най-ниска проба, недоносче и измишльотина“, като по този начин принизил усилията на двете държави за постигане на взаимно добросъседство и разбирателство.

Във втория случай твърдяното неправомерно поведение на Валери Жаблянов като народен представител се изразява в това, че на 1 февруари 2018 г. извършил нарушение на чл. 155, ал. 1 ПОДНС, тъй като по време на пленарното заседание „възпрепятства грубо реда в залата и отдаването на почит към паметта на жертвите на комунистическия режим и жертвите на възродителния процес“. Тези му действия са квалифицирани като пълно неуважение към българския парламентаризъм и българския народ.

Третият случай на неправомерно поведение отново е свързан с нарушение на чл. 155, ал. 1 ПОДНС, понеже като заместник-председател Валери Жаблянов не изпълнил „институционалните си задължения спрямо парламентарната институция – да утвърждава институционалния и политически авторитет на Народното събрание като законодателен орган“. Този извод се основава на „свързването на Валери Жаблянов с авторството на разпространената в публичното пространство Декларация против провеждането на „Луков марш“, която съдържа твърдение, че Народният съд е „едно необходимо и неизбежно военновременно правосъдие“.

В трите случая заседанията на парламента са били ръководени от председателя на Народното събрание.

Предсрочното прекратяване на мандата на народен представител като заместник-председател с основание по чл. 5, ал. 1, т. 2, предл. 2 ПОДНС несъмнено има санкционен характер и за да бъде поставено в действие, изисква нееднократно извършване на правонарушения, които се обхващат от хипотезата на „системно превишаване на правата“. Понеже става дума за налагане на санкция за извършени правонарушения, НС като орган, реализиращ отговорността, трябва не само да разполага с доказателствен материал, който установява безспорно нарушенията, но и правната им квалификация да се обхваща от основанието по чл. 5, ал. 1, предл. 2 ПОДНС.

От приетите за установени фактически положения, на които се е позовало НС, за да прекрати предсрочно мандата на Валери Жаблянов в качеството му на заместник-председател на НС, е видно, че при нито един от посочените случаи не е налице вмененото му нарушение да е свързано с превишаване на правата, които има според конституционната разпоредба на чл. 77, ал. 1, т. 1 – 6, респ. чл. 8, ал. 1 ПОДНС. Нещо повече, в пленарно заседание не са представени, поради което и не са обсъждани доказателства за възложени му от председателя на НС или от самото НС конкретни правомощия, които на посочените по-горе дати да е нарушил, респ. превишил. Фактите, които могат да се изведат от мотивите на НС, не съдържат посоченото в чл. 5, ал. 1, т. 2, предл. 2 ПОДНС правопрекратително основание. Следователно приетото с оспореното решение основание за освобождаването на народния представител Валери Жаблянов от заемания пост като заместник-председател на НС не се основава на установени по надлежния ред относими фактически обстоятелства. Народното събрание, като е приложило санкционното основание по чл. 5, ал. 1, т. 2, предл. 2 ПОДНС към неотнормирани фактически положения, е допуснало нарушение на закона, което влиза в противоречие с изискванията на принципа на правовата държава, поради което приетото решение се явява и противоконституционно.

Понеже приетите в мотивите на НС фактически положения в нито един от случаите не съдържат признаците на санкционното основание за предсрочно освобождаване на народния представител в качеството му на заместник-председател на НС, не е налице и квалифициращият признак, свързан със системност на превишаване на права.

За да обоснове наличието на признака за системност по отношение на две от действията на Валери Жаблянов, мнозинството приема, че критерият за системност не е само количествен. Понеже във всеки закон са синтезирани от представителите на народа ценности, всяко действие в несъответствие със закона носи посегателство върху тези ценности. Това разбиране на мнозинството е неприемливо, защото налага извода, че всеки случай на несъобразяване със закона по дефиниция се обхваща от критерия за системност. На конституционно ниво и в ПОДНС при определяне на основанията за предсрочно освобождаване на заместник-председателите на НС това разбиране нормативно не е възприето. В мотивите на проекта за решение НС е приело, че критерият за системност е налице с посочване на трите случая на действия,

извършени от заместник-председателя, т.е. законодателният орган е възприел количествения критерий, който е възприет и по действащите законови определения, според които системност е налице, когато са извършени най-малко три нарушения. Възприемането на този подход от НС има основание, свързано с разпоредбата на чл. 37 ал. 1 от Указ № 883 за прилагане на Закона за нормативните актове, според която думи или изрази с утвърдено правно значение се използват в един и същ смисъл във всички нормативни актове.

Правната квалификация по чл. 155, ал. 1 ПОДНС на направеното от Валери Жаблянов предложение в пленарна зала на 1.02.2018 г. и твърдението за авторството му на Декларацията против провеждането на „Луков марш“ в частта за оценката за Народния съд, на която се е позовало НС, също не се обхващат от основанието по чл. 5, ал. 1, т. 2, предл. 2 от ПОДНС. От систематичното тълкуване на чл. 155 ПОДНС е видно, че тази разпоредба се намира в раздел втори на ПОДНС, където е уредена материята, свързана със задълженията на народните представители, вменени им от етичните норми за поведение в пленарна зала, предвидените санкции и реда, по който се налагат санкциите на народните представители при нарушаване на задълженията им. Следователно става въпрос за правна уредба, която е свършено различна както по фактически положения, така и по правни основания и свързаните с тях последици от тази, която урежда системното превишаване на правата от заместник-председател на НС, които има в това му качество, и санкционирането му за извършени нарушения, каквото основание има предвид разпоредбата на чл. 5, ал. 1, т. 2, предл. 2 ПОДНС. В тази част не споделяме разбирането на мнозинството, според което извършването на нарушения по чл. 155 от ПОДНС и неспазването на чл. 67, ал. 2 от Конституцията налагат извод за законосъобразно предсрочно освобождаване от поста на Валери Жаблянов. Считаме, че изразеното разбиране на мнозинството влиза в противоречие и с разпоредбата на чл. 56 от Конституцията. Това е така, защото за първи път на Валери Жаблянов с решението на Конституционния съд са вменени нарушения, мотивирани с фактически и правни съображения, включително и с позоваване на неспазване на Закона за обявяване на комунистическия режим в България за престъпен, срещу които народният представител не е имал възможност да упражни правото си на защита. Във връзка с това следва да се посочи, че обективизираното според мнозинството в действията на Валери Жаблянов неспазване на чл. 67, ал. 2 от Конституцията и на Закона за обявяване на комунистическия

режим в България за престъпен липсва и в мотивите към проекта за решение на Народното събрание.

Анализът на мотивите към оспореното решение на НС, отразени в стенографския протокол от пленарното заседание на парламента от 21.02.2018 г. и в проекта за решение, разкриват съображения за налагане на продиктувана по целесъобразност политическа санкция, свързана с изразено неодобрение на действията на Валери Жаблянов като народен представител. Тези съображения са били водещи при приемане на решението, но са в противоречие с приетото от НС законово основание за предсрочно освобождаване на заместник-председателя от заемания пост. Съображенията за целесъобразност в случая са прераснали в нарушение на конституционния принцип, уреден в чл. 4 от Конституцията, на който се основава и ПОДНС. Това е така и защото приемането на решението по съображения за целесъобразност влиза в противоречие с изискванията, които поставят публичния интерес и изискването за законност като измерение на принципа на правовата държава, на който са подчинени решенията за избор и предсрочно прекратяване на мандата, респ. освобождаване от поста на заместник-председателя на Народното събрание. Във връзка с това следва да се посочи, че по силата на чл. 86 от Конституцията и Тълкувателно решение № 7/2010 г. по к. д. № 5/2010 г. НС е обвързано с действащите правила на ПОДНС и дължи спазването им при приемане на решение, с което предсрочно се прекратява мандатът на заместник-председател на НС. Недопустимо е по съображения за целесъобразност НС да не се съобрази с правилата, уреждащи условията и реда за санкционирането му, защото наличието на такова неспазване на закона винаги предопределя нарушение на чл. 4 от Конституцията.

Принципът на правовата държава не изключва целесъобразността в дейността на НС, но законовата целесъобразност предполага предварителна промяна в правната уредба на основанията и реда за освобождаване и едва тогава следва постановяването на акт, който да бъде съобразен с извършените промени в закона.

Избирането на Валери Жаблянов за заместник-председател на НС не води до ограничаване на конституционните му права в качеството на народен представител, свързани със свобода на словото и произтичащи от свободния мандат (чл. 67 от Конституцията). Извод за противното може да се направи от разбирането на мнозинството, което приема, че като заместник-председател Валери Жаблянов е нарушил чл. 67, ал. 2 от Конституцията в случая с приписаното му авторство на оценката за Народния съд. Отговорността му за нарушение е ангажирана на обективно основание като част от колективна отговорност и без да има доказателства, че е участвал в приемането на Декларацията против провеждането на „Луков марш“.

Фактическите положения, на които се основава проектът за решение, разкриват действия и поведение на Валери Жаблянов, осъществени именно в рамките на свободния мандат и предприети в съответствие със съвестта и убежденията му в качеството на народен представител.

От обстоятелствената част на проекта на решение и стенографските протоколи е видно, че в нито един от случаите, квалифицирани като „системно превишаване на правата“, Валери Жаблянов не е действал в качеството на заместник-председател, нито е ангажирал ръководството на Народното събрание. Действал е в лично качество и като народен представител е упражнил гарантираните му от чл. 37, 38, 39 и 67 от Конституцията права. Така в изказването си на 18.01.2018 г., за което в мотивите на проекта за решение е отбелязано, че се прави в лично качество от Валери Жаблянов, той е изразил личното си мнение и оценка като български гражданин и народен представител по отношение на Договора за добросъседство с Република Македония. Упражнил е конституционното си право да изразява свободно мнение, гарантирано му с разпоредбата на чл. 39, ал. 1, както и правото си да има убеждения и да ги изразява (чл. 38 от Конституцията). Конституционният съд е имал възможност да посочи, че това са основни права, които стоят в основата на политическия плурализъм (чл. 11, ал. 1), и акцентира на недопустимостта да се монополизира политическата, идеологическата и духовната сфера въобще (чл. 11, ал. 2) (Тълкувателно решение № 7/1996 г. по к. д. № 1/1996 г.). Упражняването на правото свободно да се изразява мнение и възможността народният представител да действа в публичното пространство в съответствие със своята съвест и убеждения (чл. 67, ал. 2)

осигуряват и свободата на политическия дебат в НС, която е възможна само при един по-висок праг на търпимост по отношение на индивидуалното мнение, когато то не съвпада с това на парламентарното мнозинство. Конституционният съд е имал възможност да изрази разбирането си, че свободата на словото важи не само за „информация“ или „идеи“, които намират благоприятен прием, но също така и за тези, „които шокират или смущават държавата или която и да е друга част от обществото“ (Тълкувателно решение № 7/1996 г.). Това принципно разбиране несъмнено обхваща и случаите, при които става въпрос за изразени мнения относно международни договори, по които България е страна, или за събития от историческото минало на българската държава. При положение, че с изказването си Валери Жаблянов по никакъв начин не е ангажирал ръководството на НС в качеството си на заместник-председател, оспореното решение, с което е санкциониран, като е освободен от този пост, се явява конституционно нетърпимо, защото влиза в противоречие с разпоредбите на чл. 11, 37, 38, 39 и 67 от Конституцията. Такова противоречие с Основния закон е налице и относно приписаното авторство на Валери Жаблянов на Декларацията, с която се осъжда провеждането на „Луков марш“, в частта относно дадената оценка на Народния съд. Поначало се поставя под съмнение авторството му по отношение на декларацията/апел, за която няма спор, че е политически акт на парламентарна група, на която той е член. Но дори да се приеме, че именно нему принадлежи тази оценка, става въпрос отново за упражняване на конституционното право на свобода на изразяване на мнение, поради което оспореното решение и в тази част се явява конституционно нетърпимо поради посоченото вече противоречие с разпоредбите на чл. 37 – 39 от Конституцията.

В рамките на свободния мандат народният представител има право да прави предложения по време на пленарна сесия на НС. Това е сторил и Валери Жаблянов на заседанието от 1.02.2018 г. Данни направеното предложение да е било съпроводено с нарушаване на установения ред и възпрепятстване нормалната работа на законодателния орган не са установени. В стенографския протокол липсва отразяване той да е нарушил едноминутното мълчание, с което народните представители станали и с наведени глави са поканени от председателя на НС да почетат жертвите на комунистическия режим и жертвите на възродителния процес.

В заключение оспореното решение се явява юридически израз на санкция, наложена на заместник-председателя за това, че е упражнил като народен представител гарантираните му от Конституцията основни права. Недопустимо е в правовата държава упражняването на конституционни права от народен представител, свързано с изразяване на мнение, различно от това на парламентарното мнозинство, да бъде основание за санкционирането му с освобождаване от поста заместник-председател на парламента. Приетото решение е в противоречие с гаранцията за упражняване на основните права, прогласена с разпоредбата на чл. 38 от Конституцията, според която никой не може да бъде преследван или ограничаван в правата си поради своите убеждения. Във връзка с това следва да се посочи, че в конкретния случай не е установено наличието на нито едно от ограниченията, посочени в чл. 39, ал. 2, чл. 40, ал. 2, чл. 41, ал. 1 и 2 от Конституцията, при упражняването на комуникационните права, каквото позоваване или твърдения липсват и в съобразителната част на проекта за решение или по време на дебатите в пленарна зала. Извън посочените конституционни ограничения са преценките за политическа целесъобразност и политическа коректност, респ. съобразяване с мнението на парламентарното мнозинство, плод на които е оспореното решение.

Недопустимо е по съображения за целесъобразност парламентът да приема актове, с които да се ограничават основни права, уредени с разпоредбите на чл. 11, 37, 38, 39 и 67 от Конституцията, поради което оспореното решение трябваше да бъде обявено за противоконституционно и на посочените основания.

Мотивирани от изложеното, подписваме решението с особено мнение.

Конституционни съдии:

Борис Велчев

Цанка Цанкова

Гроздан Илиев

Таня Райковска